

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 91/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Márie Jakubcovej, bytom B. B., ktorou namietala zbytočné prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 3 E 86/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Márie Jakubcovej **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. januára 2005 doručené podanie Márie Jakubcovej, bytom B. B. (ďalej len „sťažovateľka“), z 10. januára 2005, ktorým namietala zbytočné prietahy v konaní vedenom na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 3 E 86/03, poukazujúc na obsah svojich podaní vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 792/04. Sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd zaviazal „Okresný súd – súdnu správu Partizánske“ zaplatiť jej „za úmyselné prietahy v konaní 3 E 86/03 – 55 finančné odškodnenie v sume 500 000 Sk ...“.

Sťažnosť sťažovateľky nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

K sťažnosti predovšetkým nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažnosť neobsahovala ani návrh rozhodnutia (petit) vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (napr. III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04).

Ústavný súd listom zo 14. februára 2005 (doručeným podľa doručenký 22. februára 2005) upozornil sťažovateľku na náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ako aj na skutočnosť, že jej sťažnosť tieto zákonom predpísané náležitosti nespĺňa. Vyzval ju, aby v lehote do 14 dní od doručenia výzvy nedostatky svojej sťažnosti odstránila, pokiaľ nemá byť sťažnosť odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na výzvu ústavného súdu sťažovateľka reagovala podaním z 28. februára 2005, v ktorom poukázala na obsah svojich predchádzajúcich podaní vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 792/04, žiadajúc, aby bolo prihliadnuté aj na ich obsah, pričom dodala, že ku všetkým požiadavkám ústavného súdu „... *podala včas patričné vysvetlenie*...“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie

svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť sťažovateľky nespĺňa ani po doplnení podaním z 28. februára 2005 na základe výzvy ústavného súdu náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde.

Aj napriek výzve ústavného súdu nebolo k sťažnosti pripojené splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V podaní z 28. februára 2005 sťažovateľka uviedla, že jej „... *podania sa vzťahujú na prietahy v súdnom konaní čl. 48 ...*“. V spojení s podaním sťažovateľky z 2. novembra 2004 vo veci sp. zn. Rvp 792/04 z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Aj napriek uvedenému však sťažnosť neobsahuje návrh rozhodnutia (petit), ktorého sa sťažovateľka od ústavného súdu domáha, vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci, t. j. ktorého formulácia nevyvoláva pochybnosti o tom, porušenie ktorého základného práva, ktorým orgánom verejnej moci, v akej veci a akým spôsobom (zásahom) žiada sťažovateľka vysloviť, prípadne akých konkrétnych ďalších opatrení smerujúcich k náprave porušenia ústavnosti v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde sa sťažovateľka od ústavného súdu domáha. Výnimkou v danom prípade je iba tá časť petitu sťažnosti, ktorá sa týka návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia (uvedená časť návrhu však nie je odôvodnená tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Rozhodovanie o návrhu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je pritom podmienené vyslovením porušenia označeného základného práva orgánom verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje, teda vyhovením sťažnosti zo strany ústavného súdu v merite veci (III. ÚS 30/03).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2005